

Kellemeset a hasznossal

2008.

Számomra a színház magát a művészetet jelenti. Egyetlen szerelmem Thália, gyönyörű, életet adó domborulatai mögött az egész Parnasszus elbújhat. Nem meglepő, hogy mint minden jó nő, szereti a gyerekeket. És itt van eme esszém lényege. Thália óvónő, tanítónő, tanárnő, professzorasszony, anya, bábaasszony, feleség, szerető, kurtizán – folytathatnánk a falvédőszöveget, de legyen elég annyi, hogy sokat mulasztottam azzal, hogy kisgyerekkoromban nem ismertettek meg a színházzal – intézményesen. Tudom, az iskolai úszásoktatás sem több tíz alkalomnál, de én hiszem, hogy Thália szüntelen simogatása is kell, hogy ne fulladjunk meg.

Kívánatos, hogy a gyerekek otthonos környezetben tanulhassanak, teret engedve információk és érzelmek asszociatív kapcsolatának. Általános iskolákban, ahol az osztályok külön tanteremmel rendelkeznek, könnyen megoldható – persze leginkább szándék kérdése az egész –, hogy az osztályterem falait fehér tapétával vonják be, amire a diákok szabadon rajzolhatnak, festhetnek, firkálhatnak, írhatnak, számolhatnak akár az órákon, akár a szünetekben, akár a rendszeres, egész napos színésztréningjeiken, ahol elsajátíthatnák a csapatjáték, önfegyelem, kommunikáció és testkultúra alapjait. Egy-egy ilyen egész napos tréningen feleleveníthetnék az írás, olvasás, számtan, rajz és egyéb órán tanultakat, és játékos formában, összekapcsolva ezeket elmélyülhetnének benne. Természetesen, ehhez elengedhetetlen a játékot vezető rendező együttműködése a nebulók tanítójával. Feltételezem, hogy ezen esszé olvasói vettek már részt színésztréningen, ezért úgy gondolom, hogy a képzés pontos mikéntjeire most felesleges kitérnem.

Tanév végére az osztályterem a gyerekek művészeti alkotásaival, puskáival lennének tele. Most is ábécék, szorzótáblák vannak a falakon, miért is ne készíthetnék ezeket a *gyerekek*, egymással versenyezve, együtt játszva (például a matek-, író-, asszociációs verseny ritmusát közös éneklés, zenélés kísérelhetné).

Félév, tanév végén a gyerekek a szülőknek is megmutathatják, mit tudnak – abban a térben, amiben egész évben tanultak, a festővászonra vált falak, ablakok között improvizálva egy helyszínspecifikus színházi performansz keretében, egy gyújtópontba sűrítve mindazt, amit tanulmányaik során magukévá tettek. Kedvenc/saját zenéiket, verseiket, prózáikat szólaltathatják meg. Képzeljük el, ahogy Márk és Márió, mint élő dobókockák, számokkal a testükön bukfenceket hánynak a padlón Panni háta mögött, ez alatt a kislány lábával dobbant, ha Máté versszavalás közben pislog, a fiúk a hangra megállnak a bukfencezésben, Kata összeadja a két „kidobott” számot, és a számhoz társított mozgássorba kezd, ezalatt néhány másik gyerek a jelenetre zenét improvizál testükkel, vagy általuk készített hangszerekkel, Anna operaszerűen névmásokat énekel, Eszter pedig a falra fújja, ami erről eszébe jut.

Nem várható el, hogy minden gyerekből színészt vagy színésznőt képezzünk, de érdekesebbé és hatékonyabbá tehetjük tanulásukat, élvezetes osztályközösséget formálva, nyitottabbá, kreatívabbá, egészségesebbé és boldogabbá téve őket.